

Οι Καλικάντζαροι

Μια φορά κι έναν καιρό, στην άκρη ενός μικρού χωριού, σε ένα μικρό σπιτάκι ζούσε μια μάνα, η κυρά-Λένη, με την κόρη της τη Φιλιώ.

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων και το χιόνι είχε σκεπάσει τα βουνά, τους κάμπους και τους δρόμους και ήταν δύσκολο να τους διαβείς. Ο αέρας από τα γύρω σπίτια μύριζε **μελομακάρονα**, **δίπλες** και **χριστόψωμα**.

Η κυρά-Λένη με την κόρη της δεν είχαν ζυμώσει τίποτα για τα Χριστούγεννα, γιατί όλη μέρα δούλευαν σε ένα αρχοντόσπιτο.

– Φιλιώ μου, θα πάω μέχρι το μύλο να αλέσω λίγο σιτάρι. Πρέπει να φτιάξουμε κι εμείς μερικά γλυκά, είτε η μάνα!

– Όχι μάνα, είσαι κουρασμένη εσύ. Θα πάω εγώ στο μύλο, απαντά η Φιλιώ.

– Όχι, δε σε αφήνω, της λέει η κυρα-Λένη. Αυτές τις μέρες βγαίνουν οι καλικάντζαροι και συνηθίζουν να τρυπώνουν στους μύλους. Μάλιστα λένε ότι παραμονεύουν τις νέες κοπέλες, για να τις κοροϊδέψουν και να τους κάνουν κακό.

– Δε φοβάμαι μάνα, κι ούτε πιστεύω αυτά που λέγονται για τα καλικαντζαράκια. Θα πάω γρήγορα και θα γυρίσω αμέσως. Έλα δώσε μου το σακί με το σιτάρι και φέρε και το γαϊδουράκι να το φορτώσω.

– Καλά κόρη μου, αφού επιμένεις πήγαινε, αλλά να προσέχεις τα καλικαντζαράκια. Αν εσύ φερθείς έξυπνα, δε θα σε πειράξουν, γιατί στο βάθος είναι λίγο κουτά. Πάω να φέρω το γαϊδουράκι από το στάβλο.

Έτσι, η Φιλιώ φόρτωσε στο γαϊδουράκι το σακί με το σιτάρι και ξεκίνησε για το μύλο. Από μακριά έβλεπε αμυδρά το φως του μύλου, που φωτιζόταν από ένα λυχνάρι.

Όταν έφτασε στο μύλο, άκουσε φωνές και γέλια. Σκέφτηκε ότι θα είναι μέσα κι άλλοι χωριανοί, που θέλουν να αλέσουν το σιτάρι τους. Σπρώχνει λοιπόν, την πόρτα και με έκπληξη και τρόμο βλέπει μπροστά της γύρω στα πέντε καλικαντζαράκια. Ήταν κάτι κακάσχημα και μαυριδερά ανθρωπάκια, με κατακόκκινα αστραφτερά μάτια, με κρεμασμένες τις γλώσσες τους έξω, με μακριές ουρές και με μεγάλα αυτιά, που συνεχώς κουνιόντουσαν.

Η Φιλιώ τραβήχτηκε προς τα πίσω για να φύγει, μα δεν πρόλαβε. Τα καλικαντζαράκια με γρήγορα πηδήματα την άρπαξαν και την τράβηξαν μέσα και άρχισαν να της λένε:

– Γιατί φεύγεις ομορφούλα; Εμείς περιμέναμε τόση ώρα να φανεί καμιά όμορφη κοπέλα. Τι ήρθες να κάνεις εδώ;

– Ήρθα να αλέσω το σιτάρι μου.

– Άσε το σιτάρι σου και έλα να χορέψουμε.

– Θέλω να χορέψω μαζί σας, αλλά ας βάλω πρώτα το σιτάρι στο μύλο να αλέθεται, για να μην αργήσω.

Και αμέσως έριξε το σιτάρι στο καρίκι του μύλου και άρχισε το άλεσμα.

– Έλα κοπέλα, έλα να χορέψουμε! Και θα σου δώσουμε μεταξωτά φορέματα, χρυσά στολίδια, βελούδινα γοβάκια και δυο μπαούλα προικιά από την Προύσα και τη Βενετία.

– Καλά λοιπόν, θα χορέψουμε! Τρέξτε όμως πρώτα να μου φέρετε όλα αυτά που μου είπατε και σας υπόσχομαι πως θα χορέψουμε μαζί ώρες ατέλειωτες.

– Ελάτε λοιπόν, ας τρέξουμε γρήγορα στην Προύσα και στη Βενετία, να της τα φέρουμε! Ομορφούλα κοπελιά, περίμενε μας! Δε θα αργήσουμε. Σε λίγη ώρα θα έχουμε γυρίσει.

– Ναι, θα περιμένω με αγωνία να έρθετε!

Φεύγοντας τα καλικαντζαράκια έλεγαν μεταξύ τους:

– Πω πω, τι κουτή που είναι! Θα φάει το ξύλο της χρονιάς της όταν γυρίσουμε!

Κι η Φιλιώ αναρωτιόταν όσο έμεινε μόνη:

– Θεέ μου! Τι θα κάνω τώρα; Πρέπει να αλέσω γρήγορα το σιτάρι και να φύγω, πριν με προλάβουν εδώ. Γρήγορα καλέ μου μύλε, άλεθε, για να να φύγω, πριν γυρίσουν τα καλικαντζαράκια.

Το σιτάρι αλέστηκε, η Φιλιώ το πήρε και το άδειασε στο σακί της και βιαστικά φόρτωσε το σακί στο γαϊδουράκι και πήρε το δρόμο της επιστροφής για το χωριό.

Όταν έφτασε, έπεσε τρομαγμένη στην αγκαλιά της μάνας της.

– Αχ μάνα, πόσο φοβήθηκα με τα καλικαντζαράκια!

– Τι έπαθες κόρη μου;

– Να, συνάντησα τα καλικαντζαράκια στο μύλο και μου είπαν να μου δώσουν χρυσά στολίδια, μεταξωτά φορέματα, βελούδινα παπούτσια και δυο μπαούλα προικιά από τη Βενετία και την Προύσα, για να χορέψω μαζί τους. Εγώ όμως δε τα πίστεψα. Τους είπα δήθεν να πάνε πρώτα να μου τα φέρουν, για να μπορέσω να τους ξεφύγω.

– Καλά έκανες κόρη μου. Έλα κόπιασε στη φωτιά να ξεκουραστείς κι εγώ θα φτιάξω τα γλυκά.

Δεν πρόλαβαν να τελειώσουν την κουβέντα, όταν χτύπησε η πόρτα και στο κατώφλι φάνηκε η Μαλάμω, η φαντασμένη κόρη του άρχοντα και είπε στη Φιλιώ:

– Φιλιώ πήγαινε γρήγορα στο μύλο, να αλέσεις λίγο σιτάρι, γιατί μας τέλειωσε το αλεύρι και θέλουμε να φτιάξουμε μερικά γλυκά ακόμη.

– Δε μπορώ να πάω. Μόλις τώρα γύρισα από το μύλο κι έχω πάρει μια τρομάρα από τα καλικαντζαράκια, που δε λέγεται!

– Μπα; Είδες τα καλικαντζαράκια; ... είπε κοροϊδευτικά η Μαλάμω.

Μα της απάντησε η κυρά-Λένη:

– Ναι, τα είδε και της έταξαν χρυσά φλουριά, μεταξωτά φορέματα, βελούδινα παπούτσια και δυο μπαούλα προικιά από την Προύσα και τη Βενετία.

– Και δεν τα πήρε η κουτή η κόρη σου;

– Όχι δεν τα πήρε.

– Καλά, καλά. Τότε θα πάω εγώ να τα πάρω!

– Εσύ; Καλά δε φοβάσαι τη χιονοθύελλα που άρχισε; ...ρώτησε με απορία η κυρά-Λένη.

– Όχι βέβαια, είμαι γενναία εγώ, δε φοβάμαι! ... είπε η Μαλάμω και έκλεισε βιαστικά την πόρτα, τρέχοντας μέσα στη χιονοθύελλα προς το μύλο. Ο νους της ήταν στα χρυσά στολίδια, στα μεταξωτά φορέματα, στα βελούδινα παπούτσια και στα δυο μπαούλα με τα προικιά από την Προύσα και τη Βενετία.

Λαχανιασμένη έφτασε στο μύλο, έσπρωξε την πόρτα, μπήκε μέσα και βρέθηκε μπροστά στα καλικαντζαράκια.

– Καλώς την κοπέλα! Έλα να χορέψουμε, της είπαν τα καλικαντζαράκια κι εκείνη τους απάντησε:

– Για να χορέψω μαζί σας, θέλω πρώτα χρυσά στολίδια, μεταξωτά φορέματα, βελούδινα παπούτσια και δυο μπαούλα προικιά από τη Βενετία και την Προύσα.

– Βέβαια, βέβαια θα σου τα δώσουμε. Πάμε να σου τα φέρουμε αμέσως, είπαν τα καλικαντζαράκια και βγήκαν έξω. Όταν γύρισαν μετά από λίγο, κρατούσαν στα χέρια τους μεγάλα ρόπαλα και άρχισαν να την χτυπούν.

– Θέλεις στολίδια και μεταξωτά φορέματα, ε; Θέλεις χρυσά φλουριά; Πάρτα λοιπόν, ανόητη Μαλάμω!

Η Μαλάμω φώναζε για βοήθεια, αλλά ποιος να την ακούσει μέσα στη νύχτα;

Τσακισμένη από το ξύλο και την κούραση γύρισε στο σπίτι της. Με ντροπή είπε την περιπέτεια της στη μάνα της. Από τότε όμως σταμάτησε να είναι φαντασμένη και εγώιστρια. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

<https://www.paidika-paramythia.gr/story/37/oi-kalikantzaroi>

Προέλευση (περιοχή) :

Ελλάδα

Συλλογή παραμυθιών:

Παραμύθια του λαού μας

Κατηγορία παραμυθιού:

Παραδοσιακά Παραμύθια